

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Thorup, Carl Edvard FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-10-22)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Thorup, Carl Edvard FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1869-10-22)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 113. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030052.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Thorup.

Viborg, 22. October 1869.

— — — En ganske anden Betydning for mig har et Dødsfald havt, som er indtruffet i Deres Nærhed, efterat De skrev Deres Brev: Agerbeks. Han trængte vel til Hvile, og maaskee intet egentligt Savn er tilbage efter ham, — i Kirken kom han vel i den seneste Tid ikke? — i det lille Convent vil han vel snarere savnes, skjøndt ogsaa der var han vel ikke mere som i gamle Dage? Men efterlader han intet Savn, saa efterlader han et Navn; og dersom ikke Mange føle sig forladte ved hans Bortgang, saa ville Mange vedblive at glæde sig over, at de have kunnet leve en Tid sammen med ham. „Sandheden tro i Kjærlighed“ — det gjælder om ham som om Faa. Jeg veed Ingen, der saaledes som han frygtede for endog i ubetydelige Ord at komme Sandheden for nær. Og jeg veed Ingen, af hvem jeg saaledes bar lært at forstaae, at Sandhed og Kjærlighed i Grunden er Eet og det Samme, saa at man ikke kan bevise Nogen Kjærlighed ved at holde Sandheden tilbage, men heller ikke tjene Sandheden, naar man ikke derved s. 114 vil gavne og glæde Andre, — og at denne Forening af Sandhed og Kjærlighed er den rette Ydmyghed med dens milde, glade, tidt vistnok bly, og i sin Blyhed maaskee endog keitede Væsen. Ja, der ere Mange, som glæde sig ved engang igjen at skulle samles med denne Mand, hvis Ansigt allerede her tidt saae ud som en Engels Ansigt. Molliter ossa cubant! Hans Børn gik forud for ham, og saaledes er hans Slægt ogsaa færdig med hans Død, — og de Bekymringer, som han tidt havde, ikke engang tilbage efter ham. — — —